

MEGYERI EDIT TÜNDE

AKIK GYUFÁT ÁRULTAK

(REGÉNY)

3. fejezet

Ez az egész ügy Irénnel nem hagyott nyugodni. Otthon nem kaptam eligazítást arra nézve, hogy hasonló helyzetekben mi a helyes. Viszont a felnőttek beszédéből kiderült számomra, hogy Irénnek valami olyan viszonya van a drabális fiúval, amit nemhogy az ő szülei, de még az enyémekek sem néznek jó szemmel.

Rögtön gondoltam, hogy valami olyasmi ez kettejük között, amit titkolni kellene, és nem ország-világ előtt hirdetni, mint legutóbb ott az iskola előtt. Láttam, hogy milyen sóvárogva nézte Irén a fiút, én szoktam így a habrolóra nézni hétfőként, amikor még nincs rá pénzem. És ami sóvárgás, abban kell az önmegtartóztatás, ezt én otthonról tudom.

Minden hétfőn kapok húsz kopeket, az a zsebpénzem. Aztán kapok kedden is és szerdán és csütörtökön és pénteken is, sőt szombaton is ennyi jár. Legtöbbször kevesebb zsebpénzt kapnak, tehát nem panaszkodhatom. De a habroló huszonkét kopek. Hétfőn is és kedden is és szerdán és csütörtökön és pénteken, na meg szombaton is. Ebből kifolyólag legalább egy napon nem telik nekem habrolóra. De nem is ez a baj, mert van, aki egy héten egyszer sem kap effajta édességet. A baj az, hogy én mindig hétfőn vágyom legeslegjobban a habrolóra, mert akkor hozzák meg frissen a kávézóba. A kávézó szemben van az iskolával. Ez nem egy cukrászda, hanem egy igazi kávézó. Benne egy magas pult, a mögött főzik az illatos, sűrű feketét. Hallom, ahogy lecsavarják a fémkanalat, hozzáütik az alsó tálcához, kihullik a zacc, aztán megtöltik finom kávéval a szerkezetet. Zörög, csörög a gép, és ez a hang kedves mindenkinek, aki kávézóba jár. A végén, mint egy hirtelen robbanástól, fröcskölve lefő a feketekávé. Egy másik csövön még forró gőzzel belefújnak, fortog az ital, mint a Vezúv. Anyu hagyja, hogy az ujjnyi habot kikanalazzam a poharából. Alacsony üvegpoharakban szolgálják fel a kávé, kockacukrot tesznek bele és úgy kevergetik kiskanállal. Közben cigarettáznak vagy süteményt esznek, ki-ki ízlése és pillanatnyi kedve szerint. A kávézóban csak két-három kis asztalka van, körülöttük székek kerek ülőkével és csőből hajlított háttámlával. Olyan kicsi minden,

hogy még egy babaházba is elmenne. Ha leül az ember, nem látja, mi folyik a magas pult mögött. Én mondjuk állva sem látom. A pult egyik részében vitrin van, abban sorakoznak a sütemények. Mindig ugyanazok: krémes, amit nálunk napóleonnak hívnak, piramis, amit viszont anyám szerint nem szabad megenni, mert a maradék süteményekből gyúrnak. Aztán van képviselőfánk, ekler és a kedvenc habrolóm porcukorral a tetején. Ezeket én mind nagyon szeretem, bármennyit meg tudnék belőlük enni. A sütemények mindegyike huszonnégy kopek, kivéve a piramist, mert az csak tizenöt. Egyszóval hétfőn, ha iskola után átmegyek a kávézóba, először is ki kell várnom a soromat. Jó pár ember zsúfolódik össze a talpalatnyi helyen. Férfiak támasztják a pultot, dohányoznak és röhögnek, konyakot kérnek a kávéhoz. A nők a kis asztalokon osztoznak, egymáshoz hajolva gyorsan és suttogva beszélnek. Félszavakkal utalgatnak, virágnyelven fogalmaznak. A férfiak tréfálnak velük, de ők csak nevetnek. Néha akad egy nagyobb szájú nő, aki visszavág, attól csak még harsányabb lesz mindenki. Én meg ott állok a sor végén, reménykedve, hogy a kiszolgáló néni meglát és megkérdezi, mit kérek. Legtöbbször nagyon sokáig kell itt állnom, akár annyi ideig is, hogy végül futok a buszhoz, hogy elérjem. És vannak napok, amikor még így sem jutok hozzá a süteményemhez. Egész egyszerűen a gyerek a mi világunkban olyan, mint egy szükséges rossz, aki mindig láb alatt van, ennek okán a felnőttek csak legutolsó sorban foglalkoznak velünk, és akkor is csak úgy, mintha a legnagyobb szenvedést jelentené nekik ez a cselekedet. Így van ez a kávézóban is. Elsőnek kerülnek sorra a Ferrari-pulcsis férfiak (mellesleg egy ilyen pulóverem remélem nekem is lesz, ha felnövök), aztán a tupírozott hajú nénik, és csak ha már mindenki háromszor is rendelt, meg elmesélt minden fontos pletykát, akkor esetleg jöhetnek én. Ez alól egyetlen kivétel van, mégpedig, ha a kávézó füsttel, kávéval és konyakkal átítatott sűrű, szinte szétfolyó levegőjében valami olyan téma forog közszájon, ami mindenkit egyformán izgat, de nem gyerekeknek való. Ebben az egyetlen esetben nagyon gyors a kiszolgálás, és aztán sipirc, mehetek is utamra.

Így sóvárgok tehát a habrolóért hétről hétre, ami ugyanakkor kiváltságos-sá is tesz, hiszen a legtöbb iskolatársam sosem jár át a kávézóba, legfeljebb az iskolai büfébe, ahol öt kopek a sósperec, de van, akinek még arra sem telik. A sóvárgásomat szüleim azzal próbálják lehűteni, hogy mindig csak húsz kopeket adnak – tanuljak meg takarékoskodni és lemondani. Így aztán szinte sosem eszem hétfőnként a friss habrolóból, amikor még ropog a tésztaja és száll a porcukor rajta, majd csak kedden, mire már van egy kis állott íze,

meg szerdán és a többi napon, amikor végleg kezd avasodni és visszaadni valamit a világnak abból az élvezetből, amit a kávézóban magába szívott, nevezetesen a cigarettafüst beivódott szagából.

Ez a habróló ügy csak egy a sok közül, ami által a családunk dacol a világ csábításaival szemben.

Othton a legtöbbet idézett vers Vörösmarty A merengőhöz, avagy Laurához írott költeménye. Ebből korlátlan számban és helyzetben tudnak a fejemre olvasni. Ha mondjuk bámulok ki az ablakon, és történetesen álmodozom magamban, akkor mindjárt jön a költői kérdés: *Hová merült el szép szemed' világa?* Ez már intés, hogy térjek vissza a valóságba, tegyem magamat hasznossá mielőbb. Amennyiben ebből nem okulok, és egy fél óra múlva még mindig ott találnak, akkor már csóválja anyám a fejét és mondja, hogy az ábrándozás az élet megrontója. És itt még van esély a megmenekülésemre. Baj akkor van, amikor már a következő strófát kell meghallgatnom, mert ha a *Ne nézz, ne nézz hát vágyaid távolába; Egész világ nem a mi birtokunk; A mennyit a szív felfoghat magába, Sajátunknak csak annyit mondhatunk* rész hangzik el, akkor biztos lehetek benne, hogy áldott jó felmenőim elvárásainak nem feleltem meg, és nagy-nagy bánatukra a vágyakozás rettenetes bűnébe estem. Nálunk ugyanis a gyereknek nagyon sok dolgot szabad, de például bármi után sóvárogni szigorúan tilos. Olyat meg elképzelni is borzasztó, hogy egy gyerek követelőzik, ne adj Isten sír valamiért, amit nem kap meg.

Furcsa ellentmondás ez, mert alapvetően nekünk annyi mindenünk van, amiről más gyerek csak álmodik. Nemes egyszerűséggel elhalmoznak minket minden földi jóval. Nem fér a fejembe, hogy az a rengeteg luxus, amiben részünk van, miért kevésbé veszélyes, mintha én kérném. De valami miatt mégis így van. Ennek is a bűnökhöz van köze. Mert bűnökből aztán van bőven a világban, csak győzzük elkerülni.

Ezzel a kérdéssel először nagyanyámnál találkozom. Amikor templomba visz minket, mindig figyelmeztet, hogy meg ne merjünk mukkanni, mert az olyan nagy bűn, hogy a pap a hatalmas Bibliával rögvést fejbe vág. Én ettől rettentően félek, utálok a papot, a Bibliát és a templomot. Aztán meg attól félek, hogy, ha gondolatban még utálok is őket, az még fertelmesebb bűn. Ezt már nem is merem bevallani. Foglalkoztat a halál, gyakran eszembe jut. A szomszéd bácsi szerint – akihez tejért járok – nem kell félni, mert aki gyerekkorában hal meg, az mind a mennybe jut, kivéve aki nincs megkeresztelve, mert azt még a temetőbe se temetik, csak az árokpartra. Nem akarom, hogy az árokpartra temessenek, de még a temetőbe se. A felnőttek közül

a jók a mennyországba mennek, a rosszak a pokolba. Miska bácsi szerint a pokolban forró szurokban főzik az embereket éjjel-nappal, soha el nem múlik a fájdalom és a szenvedés, nincs hová menekülni, még meghalni se lehet, mert már meg vagyunk halva. A mennyországban viszont minden jó és mindenkinek minden mindegy, semmire és senkire nem emlékezik. Hát, ez engem nem kecsegtet, bár kétségtelenül jobb, mint a forró szurok. Mégis azon töprengök, milyen szörnyű lesz, ha nem ismerem fel a szüleimet és nem szerethetjük egymást ott, abban az áhított mennyországban. Remeg a gyomrom, míg várom, hogy Miska bácsi leszűrje a tejet és hazamehessek a kannával. Kérdezem tőle, hogy a Jóisten miből dönti el, hogy ki hová kerül, és ő erre magabiztosan válaszolja, hogy az Isten mindenkin átlát, mint a röntgen a tüdőkön. Nem lehet elbújni előle, a lelkünk minden titkát hamarabb tudja, mint mi. Szigorúan ítél, és amit mi, emberek jónak tartunk, az félig sem biztos, hogy jó az Isten szemében is. A legborzasztóbb az, hogy Miska bácsi szerint mi mind, a világ összes embere, az Isten megítélése szerint velejéig romlottak és pokolra valók vagyunk. Tehát nagyon kell igyekeznünk, hogy megmeneküljünk attól a szuroktól, mert az ördög ott dörzsöli lent a kezét, és alig várja, hogy nekünk befűtsön. Beszél valami gyehehnáról meg negyven napról, a holt lelkek bolyongásáról, de ez már tényleg nagyon bonyolult az én puritán református lelkemnek.

Otthon aztán próbálok mindenkit kérdezgetni. Anyai nagyanyám egyetért Miska bácsival. Hiába protestálok, hogy ugyan milyen bűne lehetne egy újszülöttnak, ő csak mérgesen rám rivall:

– Majd megtudod, ha eljön az ideje. A gyerek a bűn eredménye, bűn útján fogan. De ez még nem tartozik rád. A szülei bűne miatt vétkes. Ennyi és kész, a többit nem kell értened.

Ezzel az ügy részéről el van intézve. Apám más miatt haragszik, szerinte az a vén marha engem riogat azzal, amitől saját maga fél a legjobban.

– Vén kommunista, féljen csak! A kommunisták csak hadd égjenek a pokol tüzén!

Megriadok apám keménységén, szeretem Miska bácsit, szívesen üldögelek náluk, amíg várom a fejés végét, nem akarom a pokolban látni.

Bár igaz, ami igaz, hisz a kommunizmusban. Tavaly is magyarázta nekem, ha eljön a kommunizmus, akkor olyan jó életünk lesz, mint senkinek a világon. Mindenki ingyen kap majd bármit, amire szüksége van. Csodálkoztam ezen a dolgon, mert elképzelhetetlennek tartottam, hogy csak úgy bemegyek a boltba és leemelem a legszebb babát. Kérdeztem is tőle,

hogy ez mikor lesz. Azt válaszolta, hogy hamarosan, nézzem csak meg a tankönyveimben. Otthon aztán meg is találtam a történelemtankönyvben, hogy a kommunizmus a nyolcvanas években fog bekövetkezni. Ennek nagyon megörültem, mert már a nyolcvanas évek voltak. Másnap mondtam is Miska bácsinak, hogy már nem kell sokat várnunk, hamarosan itt a kommunizmus. Ennek aztán ő is örült. Bözsi néni viszont kinevetett minket, rá is szólt, hogy hülyeségekkel ne tömje a fejemet, nem lesz itt semmiféle kommunizmus. De Miska bácsi makacszkodott, mondta, hogy figyelj csak meg, Bözsi néni (mert nagyon szerette a feleségét, mindig becézte), figyelj csak meg, hogy már jövőre vége a nehéz sorsnak és vénségünkre megkönnyebbülünk. Kérdeztem Bözsi nénit, hogy mit hozna haza a boltból, ha már kommunizmus lenne, és ő azt válaszolta, hogy egy hűtőt, hogy ne savanyodjon meg a tej. Nekem tetszett az ötlet, elképzelttem, hogy megáll a teherautó és lepakolják a nagy hűtőt Miska bácsiék kis konyhája elé. Nekünk volt hűtőnk és a nagyszüleimnek is, még fagylaltot is készítettünk nyaranta a fagyasztójában, tehát nem versengenék a boltban ezért a háztartási gépért.

Hazamentem és megkérdeztem nagyanyámat, hogy ő mit kér majd a kommunistáktól, azt válaszolta, hogy cukorkát és citromlikórt. Nagyapám jót nevetett rajta, hogy na hiszen, veled se sok gondjuk lesz az elvtársaknak. A másik nagyanyám, a szigorú, akivel templomba jártunk, tévét szeretett volna a kommunizmusban. Apám szerint, ha így folytatják, nemhogy tévé nem lesz, de még kenyér se. Kommunizmus meg aztán végképp nem. Annyira rossz kedvem lett ettől, próbáltam érvelni neki, hogy benne van a tankönyvben, de ő bánatosan csóválta a fejét, hogy nagyon sajnálja, ha ki kell ábrándítania, de ez hazugság, a kommunizmus soha nem jön el, ezzel csak ámítják az olyan hiszékeny, buta embereket, mint Miska bácsi, akinek jó, ha van négy elemije. Letörtén hallgattam tovább, hogy értsem meg, én okos kislány vagyok, az ember természetével összeegyeztethetetlen a kommunista eszme. Gondoljam csak el, vajon ki szabná meg, hány tévét vagy hűtőt vihetünk haza. Felülkerekedne a kapzsiság, és mindenki össze akarja harácsolni mindent. Az emberiség nincs még ezen az erkölcsi szinten. Amit a kommunisták vizionálnak, az maga a földi mennyország, az meg ugye tudvalévő, hogy itt, ebben az életben lehetetlen.

Ilyenek felett morfondíroztam mostanság. A hideg idő sokszor magányossá tett, bezárt a négy fal közé, nagy megfázások után különösen szigorúan fogtak otthon, márpedig nagy megfázásokból mindig tudtam eleget produkálni, abban nem volt hiba. Ilyenkor összekuporodtam az ágyamon,

odabújtam a radiátorhoz és rendületlenül olvastam. Pillanatok alatt megszire vitt a könyv: Robinsonnal jártam a hajótöröttek magányos útját, vagy vadásztam Bórharisnyával, esetleg átkeltem cirkuszkocsival a sarkvidéken. Mindegy is volt, hogy éppen melyik történetben vagyok benne, a fantáziám könnyű szárnyakon repített. Nem aggódtam a máért vagy a holnapért, jól éreztem magamat, a világ dolgait úgy fogadtam el, ahogyan voltak, nem gyötörtek kétségek.

Azt az egyet bántam, hogy egyke vagyok, de mondani nem mondtam senkinek. Eszemben volt a *ne nézz, ne nézz hát, vágyaid távolába* sor, jobbnak láttam erről is nagyokat hallgatni. A gyerek téma amúgy is kiverte a biztosítékot a felnőtteknél, ezt is megfigyeltem. Még egymás között se beszéltek róla szívesen. Akkortájt a legmenőbb az volt, ha valakinek csak egy gyereke van. A gazdagok, értelmiségiek, művészek maximum egy gyerekkel szaporodtak, jobban mondva nem szaporodtak, mert két szülőnek egy utód az matematikailag csökkenés és nem szaporulat. Több egyke is volt az osztályunkban, még több a baráti és családi körünkben. Sokféle egykéhez volt szerencsém, a legrosszabbak a beképzelt és elkényeztetett egykék voltak. Ezek maguk is elhitték, hogy kiváltságosak és mindennél menőbbek, úgy, mint a szüleik, akik nem vállaltak melléjük testvért. Vasárnaponként lehetett látni, hogy a gazdagabbak autóba ülnek, bevágják a hátsó ülésre egyetlen szemük fényét és elhajtanak valamerre. Az éttermek, strandok, tengerpartok főleg ilyen háromtagú családokkal voltak tele.

Az átlagosaknál két gyerek volt, lehetőleg egy fiú, egy lány. És csak a szegényebb emberek engedtek meg maguknak három vagy több utódot.

Én már értettem ezt az egyke menőzést, tudtam, hogy ez a felvilágosultságot jelképezi, a nők függetlenségét, a szexuális szabadságot (bármilyen is az), továbbá azt, hogy van pénz és kapcsolat abortuszra.

Az abortuszról elég sokat hallottam, ez a nagylányok között téma volt, de nagyon féltem tőle, borzalmasnak képzeltem el, majdnem olyanak, mint a Miska bácsi poklát. És hát ne szépítsuk, a felnőttek titkos beszélgetéseiből is kiszűrtem, amit annyira szerettek volna elkendőzni. Csodálkoztam is magamban, hogy megint micsoda mellébeszélés: fel is vágnak vele, meg szégyellik is, rettegnék is tőle, meg közben alig várják. Ki érti ezt?

Mégis a világot ilyennek ismertem meg, benne egy voltam a sok divatos gyermek közül, akik várják a hétvégét, amikor találkozhatnak a hozzájuk hasonlókkal, és játszhatnak végre egy jó nagyot. Nem mondanám, hogy keseregtem emiatt. Szerencsés természetem, az örökké bennem égő kí-

váncsiság megóvott az unalomtól. Azt azért irigyeltem, amikor valakinek mégis született egy nem tervezett testvére, becsúszott – mondták ilyenkor heherészve –, mert ezeknek a babáknak olyan jó illatuk volt, hogy pusztigathatnékom támadt egyszerre. Meg aztán azt is észrevettem, hogy ezek a becsúszott gyerekek, annak ellenére, hogy szüleik miattuk kiestek a divatos státuszból, mégis valami nagy boldogságot hoztak magukkal. Talán kárpótlásul, hogy vigasztalják a családjukat az elvesztett menő pozícióért. Az anyák és apák szerelmesebben, csillogóbb szemmel néztek egymásra, nem úgy, mint a kiváltságosok, akik alapból fenntartottak maguknak egy általános rosszkedvre, életuntságra való jogot.

A testvér iránti vágyamra egyszer mégis fény derült. Az utcánkban megállt egy autó, abból kiszállt egy férfi, aki nagyapánkat kereste. Mivel pont többen voltunk ott unokatestvérek összeverődve, kórusban mutogattuk, hogy melyik a nagyapánk hídja, oda parkírozzon le, mi meg majd futunk és hívjuk is a nagyapát. Végül ugyanolyan lóhalálában visszavágtattunk, és bámultuk az idegent, aki szóba elegyedett velünk. Mindig én voltam a nagy dumás, most is velem társalgott, amíg várta, hogy nagyapa felgyalogoljon a kertből.

– Hát ti testvérek vagytok?

– Aha – vágtam rá büszkén.

Tudtam, hogy van a dologban némi csúsztatás, zavart is, de abban a pillanatban olyan jó érzés öntött el, hirtelen megéreztem, milyen büszkeség a testvér.

Az idegen még feltett pár kérdést a családról, láthatóan ismert minket, aztán, mielőtt ránk unt volna, már ott termett nagypánk, és mi a saját dolgunk után néztünk, hogy ne legyünk láb alatt.

Vacsoránál szóba került az eset, én meg nevetve meséltem a tréfát, hogy a bácsi most törheti a fejét, vajon miképpen vagyunk mi öten, közel egykorúak, testvérek. Anyám elvörösödött, faggatni kezdett, hogy megkérdezte-e az a férfi, kinek a lánya vagyok. Persze, hogy megkérdezte, és mondtam, hogy a tiéd. Ekkor már nagyon paprikás volt, rám kiabált:

– Micsoda dolog hazudni a felnőtteknek, te nem szégyelled magad? Meg ne halljak még egy ilyet! Most kislát a szemem miattad. Beszélsz össze-vissza hülyeségeket, kapcsolnád már ki néha azt a nagy fantáziádat. Mit fognak rólunk gondolni az emberek? Jó, hogy nem azt mondtad mindjárt, hogy egy egész utca a mi gyerekünk.

Rémülten ültem és utáltam magamat, amiért hazudtam, holott testvéreim voltak azok nekem, csak hát unokatestvéreim, akik éppúgy nem világosí-

tották fel azt az idegent a teljes igazságról, mint én. Szégyelltem, hogy a szüleimet másnak állítottam be, mint akik. Jogosan haragszanak rám, szégyent hoztam rájuk, és még nyomorult unokatestvéreimet is kisajátítottam.

Apám nem szólt semmit, recsegett az állkapcsát dühében, villogott a szeme. Végül az asztalra vágta a konyhakendőt és kifordult egy cigarettával a szájában. Kire haragudott? Rám, az idegenre vagy anyámra? Az este hátralévő részében, és még az elkövetkező napokban is, próbáltam láthatatlanná válni, észrevétlenül létezni. Ilyen kritikus volt ez a gyerek kérdés. Szerencsére mindig akadtak új események, ez is elfelejtődött pár napon belül.

Ezen a télen is, mint mindig, egy kis időre keresztanyámékhoz küldtek telelni, ott várt a másik egyke, aki szintúgy magányra lett volna ítélve a szünetében. Keresztanyám szülésznő volt, sok száz gyermeket segített már a világra. Nagyon szerettem őt, kicsit talán rajongtam is érte. Mindig jó volt a kedve, nem bonyolította túl a dolgokat, és rettentehetetlennek tűnt a szememben. Nem félt a szenvedéstől, a fájdalomtól, csak kacagott, ha elestünk és felszakadt a bőrünk.

– Ebscont beforr – mondta ilyenkor.

Gyors és szakszerű mozdulatokkal fertőtlenítette a sebet, mit sem törődve a keserves ordításunkkal, amit a jód maró hatására hallattunk. Olyan volt ő, mint aki a fájdalmat kacagással űzi el. Minél jobban jajveszékeltünk, ő annál jobban, szinte gurgulázva nevetett rajtunk, csillogó gyöngyszem fogsorát villogtatta, úgy mondta az esetleges szemtanúknak, hogy nézd már, olyan keservesen sírnak, mintha legalábbis a lábukat vágták volna le.

Semmi aggodalma nem volt, ha egyedül maradtunk a lakásban, vagy naphosszat flangáltunk a városban zezzugos utcákon tévelyegve. Nagyon szerettem itt lenni, vonzott az emeletes ház, a különleges színes paplanok, amiket külföldről hozattak, mindig másikat választottam, hol a sárgát, hol a lilát, máskor a kéket. De legjobban a hálószobájukat szerettem. Volt benne valami rendkívüli melegség. Néha csak feküdtem a franciaágyon, beszívtam magamba az édes púderillatot. Sárgák voltak a fények, sárga nagyvirágú függöny takarta az ablakot. A sűrű, áttört virágszirmok között éppen csak átbújt a napfény, szégyenlősen, mint aki belesett mások otthonába. A szüleim hálószobájában is ugyanezeket a dolgokat láttam, ott mégis máshogyan hatottak.

A fésülködőasztalkán hajkefe, parfüm, csavarók egy kosárában. Kezemen forgattam a gumis hajcsavarókat, nézegettem a beléjük ragadt szőke hajszálakat, fénylettek a napon, ha a szemem elé emeltem egy-egy

szálat. A keresztanyám volt az egyetlen szőke a családban, csodáltam ezt a ritkaságszámba menő mézes hajszínt. Ugyanilyen volt annak a gyönyörű lánynak a haja, aki egy hatalmas bonbonosdobozon pózolt arany spánieljével. A bonbont is valahonnan külföldről szereztek, konyak volt a csokoládék belsejében, ezért mi csak egyet-egyed kaphattunk belőle. Méretes doboz volt, előtte még sose láttunk ilyet, azt szerettük volna, ha örök időig tart a különleges édesség. Mikor végül több hét alatt az illusztris vendégek elszopogatták a csemegét, mi hosszú könnyörgések árán megmenthettük a dobozt, és örök emlékül kiszégeztük a kivágott portrét a vécében. Ezután még jó darabig csokoládé és konyak kellemes illata szállt az illemhelyen.

A házban minden otthonos volt számomra. Végighúztam a kezemet a kristályóra foglalatán, hullámozott a metszett üveg az ujjaim alatt. Ugyanilyen állt a mi nappalinkban is, csak kék helyett zöld számlappal. Benéztem a vitrinbe – mintha a sajátunkat láttam volna. Aranyozott konyakospoharak, bohémia kancsó, porcelán kávéskészlet. Az ismerős dohányzóasztal polírozott fényében visszatükröződött a cukorkás tál, ezüst fogantyúján az ezerszer látott minta.

Ha átmentünk egymáshoz, nem kellett átvinnünk a különleges játékainkat, mert a másíknak is pont olyanjai voltak. Épp úgy keverte a kását a gumiarcú robotszakács, pont olyan fényes gombszeme volt a szürke plüss snaucernek, azonos sakktáblákon játszottunk, és a gyerekszobánk bútora is egyforma elemekből állt.

Néha hosszasan néztük valamelyik babánk arcát, és próbáltuk megfejteni, mégis mitől másak. Mi különbözteti meg őket azonosságukban? Olyan volt ez, mintha elmerültünk volna egy varázslatban. Máskor beültünk a vitrin elé és a csillogó poharak mögötti tükörben néztük a lányokat, akik ugyanolyanok, mint mi, és mégis másak. A tükörjáték különösen nekem volt a kedvencem. Az üvegen túli szoba élénkebb színekben pompázott, a lányok, ha lehet, még vidámabbak voltak, mint mi. Elképzelttem a tükörszoba folytatását. A hátuk mögötti ajtón mindjárt bejön az anyukájuk. A lányok felénk néznek, de nem látnak minket, azt hiszik, hogy mi vagyunk a tükörképeik. Ikreknek tűnnek, egyforma a ruhájuk, a hajuk, a fülbevaló a fülükben. Biztosan nagyon jó nekik, hogy nincsenek soha egyedül.

Meg is kérdeztem egyszer Anikót, hogy ő nem vágyik-e egy igazi testvérré?

– Milyen igazira?

– Hát olyan igazi igazira, mint például amilyen Andrisnak született.

– Nem. Nekem te vagy az igazi testvérem.

Erre elszégyelltem magamat, rögtön mardosni kezdett a lelkiismeret. Lám, én Anikónál is sajátabb testvérré vágytam, ő meg ennyire szeret engem, hogy nem kíván senki mást magának.

Ez a testvér ügy nem hagyott nyugodni, ha olykor el is felejtettem egy időre, újra és újra előbukkant. Később már rendszeresen ott ültem a vitrin előtt, és a kristályok csillogásában néztem a másik lányt a tükörszobában. Elolvastam Alice kalandjait Csodaországban és Tükörországban, ez még inkább meggyőzött arról, hogy a világ nem csak az ember által ismert dimenziókból áll. Néha összemósódott a képzelet és a valóság. Én én vagyok, a tükörben pedig a másik lány. Ő olyan, mint én. Néha mellé ül az ő Anikója, és akkor egyértelműen látom, hogy ők ikrek. Ez esetben mi van, ha mi is ikrek vagyunk? Ezt az elméletet felvázoltam Anikónak. Nem nagyon érdekelte ez az eshetőség, de benne volt a játékban.

– Oké, játszuk akkor azt, hogy ikrek vagyunk? De akkor kik a szüleink? A tieid vagy az enyémekek?

– Hát, ezt nem tudom.

Ilyen részleteken rágódtunk, néha megegyeztünk, hogy mindenki választhat egy szülőt. Legtöbbször apámat és az ő anyját választottuk. De akkor meg sajnáltuk a másik két szülőnket, akiket kihagytunk az új világunkból. Végül eszembe jutott egy igazán jó megoldás.

Keresztanyám mesélte anyámnak a szenzációs hírt, amit még valami újság is megírt (ugyan melyik, talán a Komszomol?), miszerint meghíusult egy házasság, mert a fiatalok szülei, amikor sok kilométer távolságból a helyszínre utaztak, felismerték egymást, és kiderült, hogy a fiú meg a lány igazából ikerpár, akiket örökbe adtak gyerekkorukban. Ezt a rémtörténetet ecsetelték, jajgattak, összecsapták a kezüket, felvázoltak minden szörnyűséget, ami megtörténhetett volna, ha időben nem derül ki a dolog.

– Miért, mi történhetett volna? – kérdeztem kíváncsian.

– Nagyon nagy baj. Testvéreknek nem lehet közös gyerekük, de még unokatestvéreknek, sőt igazából másodunokatestvéreknek sem. Mert az ilyen gyerekek nyomorékok. Tiltják a törvények, a Biblia. Egyszóval nem szabad.

Megértettem, mégis sajnáltam a fiatalokat. Elképzelttem, hogy egymásba szeretnek, mindenkinél jobban szeretik egymást, és akkor bumm, mindennek vége. Ez borzasztó! És hogy ezt még azzal büntetik, hogy a gyerekeik is nyomorékok lesznek, egyenesen rettenetes.

De a gondolat, hogy ikreket szét lehet választani és különböző szülőknek örökbe adni, tetszett nekem. Ez megmagyarázna mindent. Az egyforma ruhákat, játékokat, bútorokat, az egyforma életet.

- És mi van akkor, ha velünk is ezt tették?
- Mit? – csodálkozott Anikó.
- Hát szétválasztottak minket.
- Hogy mi?
- Nem érted? A te anyukád véletlenül szülésznő... Na?
- Na igen. És?
- És mi van, ha minket is szétválasztottak és elosztottak egymás között?

Anikó csak pislogott, próbálta mérlegelni a lehetőséget. Aztán nyugodtan csak ennyit mondott:

– Dehogy! Miért tennének velünk ilyet?

– Mit tudom én – vágtam rá –, talán nem lehetett gyerekük. Vagy megsajnálta anyukád minket, de kettőt nem tudott vállalni és engem odaadott anyuéknak.

– Hm. Jó, végül is ez is lehet. De most megyünk szánkózni?

Anikó ilyen volt. Mindig kész volt velem jönni meseországba, és ugyanakkor két lábbal a földön járt.

Telelésem egyik napján délutánra már nagyon elfáradtunk, örültünk a mesének, amit a tévében vetítettek. Mifélek lehetett fogni a magyar és a szovjet adást egyaránt. A magyaron csak hétvégén volt gyermekműsor, meg az esti mese. Az oroszon viszont délutánonként is elkaptunk egyet-egyét. Ilyenkor néztük ezt a számunkra alig érthető némafilmet, és próbáltuk kislabizálni, hogy miről szólhat. Én még tízéves koromban sem értettem jól oroszul. Az iskolában ukránul tanultunk, odahaza magyarul olvastam, a tévé meg oroszul sugárzott. Volt néhány mese, amihez nem kellett nagy nyelvtudás, mint a Nu pogodi. Ez volt a kedvencünk. A cigarettázó, részeges farkas, aki állandóan üldözi a kisnyuszt. A kisnyuszi persze jószívú, legtöbbször megbocsát a farkasnak, sőt kiségti a bajban, próbálja jó útra téríteni. A nyuszinak piros nyakkendője van, mint nekünk. Már nem vagyunk zsovtenyáták, már pionírok vagyunk, viselnünk kell a nyakkendőt. Minden reggel vízesen kivasaljuk, hogy szép legyen, és ne olyan gyűrött, mint Horváth Pistinek, aki az iskola előtt húzza ki a nadrágzsebéből, úgy köti a nyakába. Mellesleg vannak napok, amikor én is csak az iskola előtt teszem fel, addig őrizgetem a táskámban, izgulok, hogy össze ne gyűrődjön. Erre akkor van szükség, amikor kivételesen nagyapám fuvaroz autóval az iskolába. Nagyapám gyűlöli az oroszokat, a szovjeteket, a kommunistákat. Amikor egyszer meglátott a nyakkendőben, azt mondta, hogy azonnal vegyem ki a nyakamból, mert legközelebb a nyakkendőnél fogva felakaszt a fára. Annyira megijedtem, hogy szóhoz se tudtam jutni. Levettem

a vörös kendőt a nyakamból és gyorsan eldugtam. Nagypám feje, keze, de egész teste remegni kezdett, attól félttem, hogy menten agyvérzést kap ott az iskolakapu előtt. Csak mondta a magáét:

– Hogy a radai rosseb enné meg ezt a világot. Sehonnai bitang ember, ki hogyha kell, halni nem mer... Ezeknek áll most minden. Megnézhették volna magukat, ha nem jönnek az amerikaiak.

Én nem válaszoltam egy szót sem, némán ültem a hátsó ülésen és megfogadtam, hogy nagypám előtt soha többé fel nem teszem azt a nyakkendőt, még akkor sem, ha az osztályfőnökünk szerint az utcán is büszkén kell viselnünk.

A nyuszika viszont vidáman rótt a várost, talán pont ez a piros nyakkendő védte meg minden alkalommal a farkastól.

Egyszóval ezen a mesézős, havas délutánon valamikor megszólalt a telefon. Keresztanyám felvette, jókedvűen beleköszönt, feltehetőleg egy férfi lehetett a vonal túoldalán, mert megkérdezte, hogy van a kis felesége. A választ persze nem hallottuk. Aztán hosszú történet kezdődhetett a vonal másik oldalán, olyan hosszú, hogy keresztanyám széket húzott, rágyújtott és úgy hallgatta tovább. A telefon a tévékészülék tetején volt, így ő közvetlenül a tévé mellett pörgött-forgott a kedvenc székünkön, ami inkább egy bársony fotel volt, fényes forgó lábon, és amiben mi magunk is szerettünk olykor elszédülni. Tupirozott haja minden fordulaton belelógott nyuszika édes pofijába, hanyagul a térdére tette a hatalmas hamutálat, azzal egyensúlyozott, folyton attól félttem, hogy leejti és összetöri.

Két slukk között megkérdezte:

– Mikor volt az utolsó menstruációja?

Mi erre összenéztünk, tudtuk már, hogy mi az. Mindketten korán letünk ilyen értelemben nagylányok, és nem mondhatnánk, hogy különösen élveztük volna.

Gondterheltté vált az arca, és már csak annyit mondott, hogy holnap beszél a doktor úrral, az illető másnap ugyanebben az időben hívja vissza, aztán elköszönt és letette. Éppen csak elnyomta a cigit, és már tárcsázott is egy újabb számot. Most már mi is figyelni kezdtünk, noha a farkas éppen átmászott egy nagy kerítésen és bejutott a zárt tengerparti strandra.

Anyut hívta, elmondta, hogy jól vagyok és miket ettünk ebédre, aztán rátért az előző telefonbeszélgetésre. A szüleink a legtöbb felnőtt dolgot titkolták tőlünk. De ez a titkolózás nem olyan volt, hogy mi még csak ne is sejtünk semmit. Ez csak olyan volt, hogy ne tudjuk beazonosítani az eseményeket és szereplőket.

– Képzeld, az előbb felhívott P. – mondta keresztanyám –, az a P., persze, gondolhatod, hogy meglepődtem. Mit akar ez tőlünk, csak ez járt az eszemben. Hamar rátért a lényegre.

Anikóval itt már reméltük, hogy mi is megtudhatunk valamit ebből a lényegből, de a telefonbeszélgetés továbbra is virágnyelven zajlott.

– Végül is igazak a pletykák... Szegény Malvin, nagyon sajnálom, várható volt, de ő persze nem hitt senkinek, csak felvágott, hogy P. elvette és micsoda módon tartja. Most meg egy taknyossal...

Anyám valamit megállás nélkül replikázott a túloldalon, de abból egy szót sem hallottunk tisztán. Már rég nem figyeltünk a mesére, csak a megfejtésre váró titkos és hallhatóan intrikus történetre.

– Holnap visszahív, remélem a főorvos még elvállalja, mert utolsó percben vannak. Ha nem, akkor mehet nagy hassal érettségizni... Igen, igazad lehet, tojik az már arra, szerintem szándékosan húzta az időt, azt remélte, így megtarthatja. Ebből micsoda botrány lesz! Nincs az a pénz, hogy ez ki ne derüljön.

Még pár percig szörnyülködtek, aztán elbúcsúztak egymástól, kölcsönösen biztosítva egymást a titoktartásról:

– Nehogy az legyen, hogy tőlünk szívárgott ki.

Nahiszen!

Anyáink imádták a szerelmi történeteket. Házasság, megcsalás, szeretők, huzavona, rajtakapás, sírás, békülés, elhidegülés, összeemelegedés. Folyton ez volt terítéken. Órák hosszat tudtak beszélgetni. Egymással szemben ültek a kanapén, maguk alá húzták csinos lábaikat, rágyújtottak az elengedhetetlen Stewardess cigarettára és fejüket kissé hátrahajtva fűjták a füstöt. Ilyenkor végigvették az ismeretségi körünkbe tartozó családokat, megbeszélték, kivel mi történt. A legtöbb családban, úgy tűnt, ugyanazok a történetek játszódtak újra. A férfiak csalták a feleségeiket vagy pont fordítva, hülye papucsférjek voltak és a feleségeik csalták őket. Mindez senkit nem akadályozott meg abban, hogy közben házat építsenek vagy vegyenek egy közös lakást, utódokat nemzzenek és előrelépjenek a karrierbéli ranglétrán. A szeretők a mindennapok divatos kellékeivé váltak, mint az egykék. Elképzelttem, hogy ez a sok egyke felnőtt, mindből szerető lesz, és akkor duplán menőnek érezhetik majd magukat.

Én imádtam, hogy a mi anyáink ilyen nagyvilági nők.

Estére már elfelejtettük az egész telefonos történetet, hiszen új kalandok, új játékok, új mesék vártak ránk. A gyerekszoba szőnyegén folyt a sakkparti, malmoztunk és álomba vihagtuk magunkat.

A tél legmulatságosabb eseménye a szilveszter volt. Szerettem a karácsonyt is, de abban mindig volt valami feszültség. A háromnapos rokonhadjárat, ajándékok, egyházfik látogatása, betlehem, minden feszített tempóban zajlott, és kimerítette a család összes tagját. Az év utolsó napja ellenben nagyon is lazának ígérkezett. Általában már hetekkel előtte eldölt, hogy hol és kikkel ünnepelünk. A társaság nagyjából ugyanaz volt: a keresztanyámék és még egy-két baráti család.

A fa már állt a nappaliban, még frissek voltak a takarítás nyomai, mindenhol kikeményített terítők, kifényesített padló, habosra mosott függönyök. Az év többi napján a tévé a szüleim hálósobájában állt kényelmi okokból, de ezen a napon apám már reggeltől nekiállt átszerelni a nagyszobába. Szidta a technikát, a rendszert, a leszakadó antennát, a gyenge áramerősséget. Délre már elszívott fél doboz cigarettát, szikrázott a szeme, mindenkivel összeveszett, és otthagyt csapot-papot, hogy káromkodva becsapja maga mögött a bejárati ajtót távozás után.

Anyámat ezzel kikészítette, mert a dolgot úgy adta elő, mintha csak az ő bűne lenne ez az egész tévé ügy, holott apám akarta a legjobban, hogy a megszokott kényelemben nézhesse a szilveszteri műsort, miközben konyakozik és diskurál a barátokkal. Apám imádta a technikát, de annak nála tökéletesen kellett működnie. Nálunk minden műszaki újdonság fellelhető volt: színes tévé, kazettás táskarádió, lemezjátszó, porszívó, konyhai robotgép, hangszórók, fülhallgató és egy komplett fényképlabor. Ezeknek használatát nekünk, gyerekeknek is megtanította. És nemcsak a használatát, de a teljes működési elvet is. Imádta a fizikát, csillagászatot, folyton magyarázott, magyarázott, mi meg tátott szájjal hallgattuk. Ennél jobban már csak az élő természetet szerette.

A szilveszteri előkészületek között végül délutánra kristálytisztá képet varázsolt a tévéképernyőre, a konnektorokba elosztókat tett, hogy legyen áram a karácsonyfaé égőnek, zenegépeknek. Szidta a rendszert, ahol még egy hosszabbító is hiánycikk, ami van, az is selejt, az áramellátás gyászos, leégnek a drága gépek az alacsony feszültség miatt. Minden ilyen esemény kész szenvedés volt a számára, ezerszer dühöngött azon, hogy a körülmények teszik idegronccsá ebben az országban a lakosságot. Gúnyosan ismételte, akárcsak nagyapám: Ilyen ország nincs több a világon, hol ily boldog és szabad a nép.

– Szabadon megdöglözhetsz!

Anyám reggeltől süttött-főzött, és maga is a haját tépte, ha történetesen elment az áram, miközben a fasiozott ott várt a sorsára a sütőben. Délutánra végül mégis minden rendbe jött, elkészült, megsült, kivasalódott, és egy-

szer csak megjöttek a vendégek. Lett nagy tolakodás a folyosón, ahonnan a szobák nyíltak, a háromlábú fogas inogott a bundák alatt, egy idő után már a gyerekszobába hordtuk a sok holmit, hogy végérvényesen el ne dőljön és be ne zúzza a katedrálüveget a kétszárnyú ajtón, mint egyik évben.

A ház megtelt hangokkal, kacagással, kristálypoharak csörömpölésével, ajtócsapkodással. Apám kinyitotta a bársekreényt, felsorakoztatta a kínálatot és hirtelen nagyon jókedvre derült. A nőket becézve szólította meg, a férfiakat biztatta, hogy hallgassanak csak rá és ebből az ötcsillagos konyakból igyanak.

Vasalt ing volt rajta és V-nyakú finom angóra pulóver, amit hamarosan félredobott a nyakkendővel együtt. Anyám szeme fekete szemceruzával kihúzva, cakkos száján gyöngyház rúzs, a ruhája a legutóbbi divat szerinti, alighanem nagyapám hozhatta neki valamelyik budapesti nagyáruházból. A többi nő és férfi hasonlóan elegáns és finom illatú, a gyerekeken fehér harisnyák és tükörbársony ruhák.

Annyira szerettem ezeket az összejeveleteket, megtörték a hármunk hétköznapi csendjét, életet, zsvajt hoztak a házba. Néztem a szüleimet és a legszebbnek láttam őket. Fialalok voltak és sikeresek, a társaság középpontjai, nagy házat vittek. Az év ezen napjaira félretették a szigort, és majdnem mindent lehetett: sokáig fent lenni, hangoskodni, még futkározni is a lakásban. Nem volt feltétlenül sok ilyen nap az évben, de a szülinapok és a szilveszter határozottan ide tartoztak.

A roskadásig megterített asztal mellől néztük a tévében a kabarét, szigorúan magyarul. Ha a társaságban voltak más nemzetiségűek, akkor néha átkapcsoltak az állami csatornára, de hamar kiderült, hogy unalomig egyhangú műsor megy, így maradtunk Hofinál. Moszkvában két órával előrébb volt az idő, így ott már tízkor beállt az újév. Ennek ellenére mi csak a magyar himnuszra bontottuk meg a pezsgőket és akkor énekeltünk. A pezsgőbontás szintén apám reszortja volt, nem adta át másnak, tartott tőle, hogy valaki kevésbé körültekintő és kilövi a szemünket vagy a csillárt.

Az éjféλι koccintás után aztán még inkább fellazult a rend, táncparketté változott a nagyszoba, jöttek a közelben ünneplő társaságok, beköszöntek, boldog új esztendőt kívántak. Volt, aki ott maradt kis időre, mások továbbálltak. A party csúcán felnyitották a pianínót, és valaki zongorázni kezdte az aktuális slágereket. Anyám énekelt és táncolt, csillogott a szeme, a fotelekből magával rángatta a vendégeket, hogy a parketten minél többen legyenek. A hideg ellenére időről időre kinyitották az ajtókat, ablakokat, friss levegőt engedtek be, mert a sűrű cigarettafüsttől alig lehetett látni.

Nem tudom, mikor és hogy aludtunk el, de egyszer csak valahol elnyomott minket az álom ruhástól, csapzottan és végtelenül boldogan. Egy társaságra való egyke, aki jól mulatott ezen az éjszakán is.

Az év első napján nehéz volt az ébredés, a lakás leglehetőlenebb pontján is aludt valaki. Egyik alkalommal a nagybátyám a nagyszekrénybe kuporodott be egy hatalmas dunyhával. Reggel mi, gyerekek találtuk meg, jót neveltünk rajta, de nem keltettük fel, hagytuk tovább aludni ideiglenes ágyában.

Ezen az újévi reggelen a konyhából beszűrődtek a hangok, anyámék társalogtak a kávé mellett. Húzott az álom vissza a mély, bódító sötétségbe, de nyomott a bársonyruha varrása, szorított a bugyi, a hajamba beleragadva a szalag gyötört, nem volt mentség, fel kellett ébredni. Feküdtem a besötétített szobában, hallgattam a többiek szuszogását, a konyhából beszűrődő beszélgetést. Még nem tudtam odafigyelni, még nem ébredtem egészen fel. A tegnapira gondoltam, a boldogságra, ami átjárt ezen a fényes éjszakán. Pedig kint komoly dolgokról esett szó. A négy nő azt az esetet beszélte meg, amiről keresztanyámnál hallottunk véletlenül. Most óvatlanok voltak, nem számoltak az ébredőkkel.

– Péter egy aljas szemét, ezt mind tudjuk, de az a kis kurva is megéri a pénzét – mondta anyám barátnője –, egy takony, még a seggén a tojáshéj és már abortuszra megy. Nem tudom, mit képzelt. Azt hitte, hogy egy ilyen kis ócska ribancért Péter elhagyja a családját? Hülyéje.

– Azért ez a Péter is egy féreg – vágott közbe anyám dühösen –, mind-egy neki, csak lefektethessen valakit. Törődik is az Malvinnal vagy ezzel a Julissal! Csak magával törődik, a nőket emberszámba se veszi.

Julis? Megütötte a fülemet a név. Melyik Julis? A mi Julisunk, aki most fog érettségizni? És ki ez a Péter, aki emberszámba se veszi a nőket? Rettenetes gondolatok törtek rám. Mi lesz ezzel a nyomorult Julissal? Csak nem állt össze egy nős férfival? Á, ennyire hülye nem lehet. Irén is a melákkal hogy kihúzta a gyufát a szüleinél, most meg Julis. Végül is másnak is lehet ilyen neve, és amúgy is, ő még iskolás, még ha végzős, akkor is.

– A legnagyobb baj az, hogy túllépte a megengedett időt. A főorvos alig akarta vállalni, kétszeres árat fizetett Szilágyi, hogy csinálja meg. Nem tudom, hogy ezek után lesz-e valaha gyereke ennek a hülye lánynak. De úgy üvöltött, három folyosóval arrébb is lehetett hallani. Mondta is neki Rózsika, az asszisztens, hogy ordítottál volna, mikor széttetted a lábad egy nős férfinak, te kis liba.

– Abba a sötét házba nemigen lett volna hova hazavinni egy gyereket, ha-csak nem az anyja ringatta volna két fejezet között – mondta anyám komoran.

Szóval mégis Julis. Ez a hülye Julis megesett egy nősről. Ilyen borzasztó hír az év első napján, ez bizony balszerencse. Bárcsak aludtam volna tovább és ne hallottam volna ezt az egészet. Most már nem tudok többé Julisra úgy nézni, hogy ne erre gondoljak. Még nincs is tizennyolc, és lehet, hogy soha többé nem lesz gyereke. Hirtelen elmúlt a tegnapi eufória, minden hideg és undorító lett. A felnőttek, akik nem sajnálták a szerencsétlen Julist, a főorvos, az asszisztens és az az ismeretlen szörnycé, az a Szilágyi Péter, aki se Julissal, se Malvinnal nem törődik.

A beszélgetésnek apám vetett véget, aki vidáman betoppant a konyhába. Nem láttam, csak hallottam a hangjából a jókedvet:

– Lányok, nem fáztok, ugye? Prima ez a központi fűtés, és az ideai antracitól elfolyik a rostély, olyan hőfokon izzik, arra kell vigyázni, hogy fel ne robbanjon a tartály. De nincs is hideg, mint tavaly, amikor azok a híres nagy központi-fűtés-szerelő mesterek megcsinálták, aztán egész télen sapkában aludtak Éváék. Misi helyrehozta a hibát! – dicsekedett magával büszkén.

– Nagy mester vagy te, Misi, mi azt tudjuk, csak győzze az ember kivárni, hogy nekiállj – mondta anyám.

– A jó munkához idő kell, nem igaz, Ildikó? – nevetett apám.

– Ki minek mestere, annak nem elrontója – válaszolt keresztanyám.

Lassan beindult az élet, ébredezett mindenki, hozzánk is bejöttek, keltegették a többieket. Rossz kedvem láttán anyám már aggódott, az kell még, hogy az évet betegséggel kezdjem. Biztosan kiugráltam magamat, aztán jól megfáztam az éjjel. Tudta ő, hogy nem vagyok képes magamra vigyázni. Nem érdekelt a korholása, elmerültem a gondolataimban. Az ebédkor felszolgált reggelineél is szóltan, kedvetlen voltam, ha kérdezték, mi bajom, a fáradtságra hivatkoztam, meg hogy bánom, hogy véget ért a multság. Egyszer csak mindenki szép sorjában elköszönt, hallottam, hogy beindítják az udvaron álló autókat, a ház kiürült, váratlanul nagy csend lett. Anyámék hangulata is leeresztett, nem volt kedvem most ebben a pompájától megfosztott házban maradni. Átkéredzkedtem apai nagyanyámékhöz, szívesen engedtek, nem bánták, ha nem kell most még velem is foglalkozni.

Nagyanyám a felnőttekre egyáltalán nem jellemző módon most is mesét nézett, nagyon megörült nekem. Mellé feküdtem, elbújtam az ölelésében. Megcsókolta a fejem, rám csodálkozott, hogy már megint mekkorát nőttem, végigérek lassan az ágyon.

– Én nem akarok felnőtt lenni, nagymama.

– Ne beszélj butaságokat! Hogy jutott ilyen eszedbe? Már hogy ne akarnál? Ilyet ki se ejts a szádon!

– Márpedig én nem akarok. Én örökre gyerek szeretnék lenni és itt feküdni melletted mindig ebben a kis szobában.

– Butaság, elfáradtál. Megbántott tán valaki?

– Nem, csak egyszerűen nem tetszik a felnőttek világa.

– Akkor nincs semmi baj. Még van bőven időd, most még legyél csak gyerek, az én drága kis csillagom. Láttad már ezt a mesét? Tavaly is vetítették, a Tizenkét hónap, nézzük csak, miről szól.

Nagy nehezen hagytam magamat megnyugtani, elvégre tizenkét hónap vetélkedett a figyelmemért, nem engedhettem meg magamnak, hogy csalódást okozzak.